

บทนำ

"อะไรนะ จะ...เจ้าตัวร้าย กล้าสอนให้หลันทัวใจใช้วิธีการเหลวไหล แบบนั้นออกไปหาภรรยา!"

"ถูกต้อง นี่คือความคิดของลูกเอง เป็นอย่างไร ไม่เลวเลยใช่หรือไม่"

"เจ้าทก ช่วยข้าควักหัวใจเจ้าลูกนอกคอกคนนี้ออกมาทีซี!"

"ข้าก่อน ข้าก่อน ท่านพ่อ ลูกทำอันใดผิด ท่านจึงอำมหิตคิดจะควักหัวใจบุตรชายคนเดียวได้ลงคอ ไม่กลัวบรรพบุรุษสกุลตู่กูเราเสกสายฟ้าลงมาผ่าตายหรือ"

"ข้ามีหลานปู่เป็นชายสองเป็นหญิงหนึ่งแล้ว บุตรชายที่ไม่เอาไหนอย่าง เจ้านะรี เฮอะ จะไล่หัวไปลงนรกขึ้นสวรรค์ที่ได้ก็เชิญ!"

"ท่านพ่อ ท่านปากตรงกับใจเกินไปหน่อยแล้ว ลูกมิใช่อาชาหรือสุกร พ่อพันธุ์นะ!"

"ข้าเห็นเจ้าเป็นอาชาหรือสุกรพ่อพันธุ์ เจ้าจะทำไม เพี้ย เจ้าทก โฉน

ยังไม่ลงมือ!"

"ข้าก่อน! ข้าก่อนท่านอาหก ท่านเคลื่อนไหวช้าลงสักเล็กน้อยก็
ไม่มีผู้ใดบอกว่าหกรอก มาๆ เข็ญนี้่งก่อน นีคือขาเหมาเจียน* ที่เพิ่งเด็กก่อน
ฤดูฝน รับรองทั้งหอมกรุ่นทั้งชุ่มคอ เข็ญชิมดู!"

"เจ้าโง่ คิดว่าแค่ยกน้ำขามาถ้วยหนึ่ง อาหกเจ้าก็จะละเว้นไม่ลงมือ
อย่างนั้นรี"

"ได้สิ ลงมือได้ ขอเพียงท่านพอสังคำเดียว ท่านอาหกก็ต้องลงมือ
อยู่แล้ว เพียงแต่ว่าหากท่านต้องการชีวิตน้อยๆ ของลูกที่นำสงสารคนนี้
จริง ก็ขอให้ลูกได้รู้ความผิดที่ตัวเองได้กระทำเสียก่อนเถอะ!"

"ออกกรู้้อย่างนั้นรี ประเสริฐ เช่นนั้นข้าขอกถามเจ้า นิสัยของหลันใจ
เจ้าเข้าใจกระจ่างดีหรือไม่"

"จะไม่กระจ่างแจ้งได้อย่างไร นับตั้งแต่วันที่เขาจับไม้ตัวได้มาเกิดเป็น
ลูกผู้น้องของลูก อีกทั้งต้องนอนร่วมเตียงกันตั้งแต่ตอนที่ลูกอายุได้แปดขวบ
เขาประมาณสี่ขวบแล้ว ข้าลูกยังป้อนข้าวป้อนน้ำอาบน้ำให้เขามากับมือ"

"เช่นนั้นเจ้าสมควรจะต้องเข้าใจเขาดีกว่าใครๆ แม้ว่าปกติเขามัก
จะชอบทำตัวเจียบขริมเย็นชา..."

"เจียบขริมเย็นชา! ท่านพ่อ ท่านอย่าได้กล่าวเขาไปถึงเพียงนั้น คนอื่น
ไม่รู้แต่ลูกรู้้อย่างชัดเจน หลันใจวนะเป็นยอดของความโหดเหี้ยมอำมหิต ไม่
ต้องไปยั่วให้ถึงขั้นโกรธหกรอก แค่พูดไม่เข้าหูคำเดียว เขาก็อาจจะหงุดหงิด
จนวางยาพิษฆ่าคนตายทั้งเมือง ไม่ว่าชายหญิงเด็กชรา ทารกที่ยังนุ่งผ้าอ้อม
รวมถึงสุนัขแมวเปิดไ่สุกรรวัว แม้กระทั่งมุสิกหรือมดปลวกล้วนกำจัดหมด

* ขาเหมาเจียน หนึ่งในชาชื่อดังสิบสองชนิดของจีน มีแหล่งกำเนิดอยู่ที่เมืองซิ่นหยางในมณฑลเหอหนาน

สิ้นไม่ละเว้นแม้แต่ชีวิตเดียว"

"เอ่อ...เป็นเช่นนั้นจริง..."

"ใช่หรือไม่ ลูกพูดไม่ผิดใช่หรือไม่ จะก็สืบคน เป็นร้อย เป็นพัน เป็นหมื่น เป็นสิบลหมื่น หรือจะเป็นร้อยหมื่น ท่านบอกจำนวนมาเกิด เขาสามารถกำจัดให้ท่านได้หมดสิ้นโดยไม่กะพริบตา ว่ากันตามความจริงแล้ว ในบรรดาพวกเราทั้งเจ็ดต้องนับว่าเขาอำมหิตโหดเหี้ยมที่สุด คำโบราณมักกล่าวว่า มีพิษร้ายที่สุดคือใจสตรี แต่ลูกว่าใจเขานั้นแหละจึงจะคู่ควรกับคำยกย่องนั้น"

"อืม ที่เจ้าว่ามาก็ไม่ผิด แต่ว่ามันสำหรับคนนอก อันที่จริงเขา..."

"อ้อ ข้อนั้นลูกทราบดี อย่าได้มองว่าเพียงเฉพาะคนนอกเท่านั้นที่เขาจะร้ายกาจถึงขั้นเป็นพญายมของเหล่าพญายม จริงอยู่เนื้อแท้ของเขาเป็น ผู้รักใคร่ห่วงใยคนในครอบครัวยิ่ง หากไม่จำเป็นจริงๆ จะไม่ยอมออกนอกบ้าน เพราะแค่ก้าวเท้าออกจากประตูเขาก็คิดถึงบ้านเสียแล้ว ที บ้าแท้ๆ เขานั้นเป็นเจ้าของหัวใจอำมหิตมีพิษร้ายเช่นอัสตรีชัดๆ ทั้งยังทำตัวเหมือนหญิงออกเรือนแล้วที่รดเท้าดอกบัวทองคำเหลือเพียงสามชุ่น* เก็บตัวอยู่แต่ในบ้านห้องห้อง!"

"ข้อนี้... เขานับว่าเหมือนหญิงออกเรือนแล้วอยู่บ้างจริงๆ"

"หึๆๆ เป็นเช่นลูกกล่าวใช่หรือไม่เล่า"

"หุบปาก! สรุปลแล้ว ด้วยนิสัยเช่นนี้เขาจะถูกคนยุ้งเสียมสอนได้ง่ายที่สุด เพราะว่า..."

"เรื่องนี้ลูกก็ทราบ เพราะว่าเขาให้ความสำคัญกับครอบครัวที่สุด"

* ชุ่น เป็นหน่วยมาตราวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ชุ่นเป็น 1 จือ (เซี่ยะ)

อสุรชอนทิน

ดังนั้นจึงรักถนอมคนในครอบครัวมาก ทั้งเอาอกเอาใจ ทั้งเป็นห่วงเป็นใย ไม่มีใครสามารถเทียบได้ เรียกได้ว่าเป็นหนึ่งในได้หล้า ยังมีอีก ขอเพียงเป็นคำพูดของคนในครอบครัว ไม่ว่าจะจากชายหรือหญิง เยาววัยหรือชรา จะถูกหรือผิด จะดีหรือเลว เขาล้วนรับฟังทุกประการ แม้กระทั่งเจ้าตัวเล็กของท่านอาหากับท่านอาเจ็ดในยามว่างไม่มีอะไรทำ ชอบขยุให้เขาไปขโมยของไปกับขนมโกฎุหลาบจากในครัวมากิน เขาก็ไปขโมยมาให้แต่โดยดี..."

"หา? ที่แท้ของกินในห้องครัวที่หายไปล้วนเป็นฝีมือหลานใจเองรี"

"เป็นเขาเอง แฮ่ เจ้าหมอนี่ไม่เพียงแค่นิสัยเหมือนหญิงออกเรือนแล้วยังหลอกลง่ายยิ่งกว่าเด็กสามขวบ หากมีสักวันใครพูดเล่นบอกให้เขาไปตายรับรองเขาจะต้องไปตายให้พวกเราดูโดยไม่ปริปากสักคำ มารดามันช่างทื่อที่แท้จริงๆ!"

"มารดามันรี?" ผู้เป็นบิดาย้อนคำถามชาย

"เอ่อ...ไม่ใช่ ข้าแค่จะสบถว่ามารดามันเถอะ!...ไม่ถูกๆ...เอ่อ...คำคำนี้ย่อมต้องเป็นมารดาผู้อื่น..."

"..." ผู้อาวุโสกว่าทำหน้านิ่ง

"หรือว่ามารดาท่าน"

"..."

ผู้อาวุโสบ้างยิ้มบ้างหัวเราะโดยไร้เสียง

"ท่านพ่อ ลูกว่าตอนนี้ท่านไม่ยิ้มจะดีกว่า ดูแล้วน่าสะพรึงกลัวยิ่ง ยังมีท่านอาหากอีกคน หากหัวร่อต่อน้ำชาของท่านคงกระฉอกหกหมด อย่าลืมว่าหนึ่งในผู้ที่ชอบขยุให้หลานใจไปขโมยของกินในห้องครัวก็คือลูกท่านนะ"

"พอเถอะ เลิกพูดเฉไฉสักที กลับมาเข้าเรื่องให้ข้าเดี๋ยวนี้"

"อ้าว เห็นชัด ๆ ว่าท่านพ่อเป็นคนเริ่มก่อน..."

"เจ้าหก ลงมือ..."

"ได้ ๆ ๆ กลับมาแล้ว กลับมาแล้ว เอ้? เมื่อตะกี้พวกเราพูดกันถึงตรงไหนนะ"

"เฮอะ เจ้าคิดว่าหากบอกจำไม่ได้แล้วจะรอดตัววี ไม้่ง่ายตายเช่นนั้นหรอก เจ้าลืมแต่ข้าไม่ลืม เมื่อตะกี้ข้าบอกว่านิสัยของหลันโจวง่ายต่อการถูกคนยุยงเสี้ยมสอน เจ้าก็บอกว่าเจ้ารู้ ถ้าเช่นนั้นเคยคิดบ้างหรือไม่ หากหลันโจวโชคร้ายแต่งงานกับคนผิด ถูกยุให้ไปทำเรื่องเลวร้ายเข้า ผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร"

"เอ่อ เรื่องนี้...แค่ ๆ ๆ จะว่าไปที่ท่านพ่อกังวลก็ไม่ผิด..."

"ในที่สุดก็ยอมรับว่าตัวเองผิดแล้วใช่หรือไม่ เจ้าหก ลงมือ!"

"ข้าก่อน ท่านอาหก เชิญนั่งลงก่อน แม้ว่าน้ำชาของท่านจะหกไปไม่น้อย แต่ก็ยังเหลืออีกตั้งครึ่งค่อน และข้าก็ยังอธิบายไม่จบ"

"วามา!"

"ท่านพ่อ ลูกกำลังพูดกับท่านอาหกอยู่นะ"

"เจ้าหก..."

"ได้ ๆ ๆ พูดแล้ว พูดแล้ว เฮ้อ ยุคนี้สมัยนี้คนเราช่างแล้งน้ำใจ แม้กระทั่งอิสระในการพูดก็ไม่มี! ลูกว่า...เอ้? ลูกว่าอะไรหนอ อ้อ! ใช่แล้ว ลูกว่าที่ท่านพ่อกังวลก็ไม่ผิด แต่ถ้าหากไม่แนะนำวิธีการนี้ ท่านคิดว่าหลันโจวจะมีปัญญาได้แต่งงานกับเขาหรือ"

"..."

"สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าเพราะเหตุใดหลันโจวจึงเอือมระอาสตรีถึงเพียงนี้"

อสุรช้อนหิน

ลูกเคยถามเขาหลายต่อหลายครั้ง แต่ต่อให้ตีให้ตายเขาก็ไม่ยอมตอบ ถามว่าเขาชอบบุรุษไขหรือไม่ เขาก็นิ่งเงียบ แต่ดูจากสีหน้า ถ้าหากลูกไม่ใช่พี่ใหญ่ เขาคงใช้พิษสังหารลูกตายไปแล้ว ทำเอาลูกมิกล้าเอ๋ยปากถามเป็นครั้งที่สอง แบบนี้ต่อให้ลูกอยากจะชี้แนะก็ไม่รู้จะไปทิศทางใดดี สรุปว่าถ้าให้เขาอาศัยฝีมือตัวเอง จะต้องตบแต่งภรรยาไม่ได้อย่างแน่นอน หรือว่าท่านพ่ออยากจะให้เขากลับบ้านไม่ได้ไปตลอดชีวิต"

"..."

"จริงอยู่ หากดูจากนิสัยของหลันโจว พวกเราไม่ควรปล่อยให้เขาออกไปหาภรรยาเอง แต่ท่านอารองกลับมีความคิดว่าลูกยังหาภรรยาให้ตัวเองได้เลย ถ้าไม่ปล่อยให้หลันโจวออกไปหาภรรยาเองบ้างจะเป็นการไม่ยุติธรรม ไม่ว่าท่านอารองจะคิดถูกหรือไม่ แต่ก็ได้ตัดสินใจไล่หลันโจวออกจากบ้านไปแล้ว ลูกในฐานะพี่ใหญ่เสียอีกที่ใจไม่แข็งพอที่จะปล่อยให้น้องชายใช้ชีวิตร่อนเร่พเนจรอยู่ข้างนอกไปตลอดชีวิต เพราะถึงอย่างไรลูกก็เคยเปลี่ยนผ้าอ้อมให้เขา ถึงแม้จะทำได้ไม่ค่อยดีนัก แค่พริบตาผ้าอ้อมก็หลุดลุ่ยทำเอาเขาถ่ายรดลูกไปทั้งตัว"

"..."

"เอ๋ว พวกท่านยิ้มหัวอะไร นี่ลูกมิได้พูดเรื่องตลกนะ มันเป็นเรื่องจริงจัง อันแสนเศร้าร้ายที่ลูกจำฝังใจไม่ลืมเลือน! สรุปแล้วลูกทั้งรักทั้งห่วงหลันโจวยิ่ง ดังนั้นจึงต้องช่วยเขาคิดวิธีหาภรรยา ขอถามสักหน่อยว่าลูกผิดที่ตรงไหน อีกอย่างจะว่าไปต่อให้หลันโจวแต่งภรรยาผิดก็ไม่มีสิ่งใดให้เป็นห่วง จุดนี้ท่านพ่อสมควรจะทราบดี การจะให้หลันโจวยอมรับว่าเป็นคนกันเองนั้นมิใช่เรื่องง่าย ดูซิ เขาเติบโตมาในหมู่บ้านแห่งนี้ แต่มีใครที่เขาเห็นเป็น

คนกันเองบ้าง"

"..."

"ถูกต้อง ไม่มีเลย แค่ฟังจากน้ำเสียงของเขาก็พอแล้ว สำหรับเขา นอกจากคนในครอบครัว ผู้อื่นล้วนถูกยึดถือเป็นคนนอก แม้กระทั่งภรรยาของลูก ถ้าหากไม่ใช่เพราะนางให้กำเนิดบุตรชายแก่ลูก หลันโจวย่อมไม่เห็นนางเป็นคนกันเองไปได้หรอก ท่านเข้าใจว่าพอเขาแต่งงานก็จะเห็นนางเป็นคนกันเองอย่างนั้นรี"

"..."

"ถูกต้อง ไม่มีทาง คนที่รักบ้านขนาดมีโอกาสเป็นต้องโอดแค้นกลับมาเช่นเขา ลูกรับรองว่าหลังจากแต่งงานแล้วเขาจะไม่พากรรยกลับมาบ้าน เพราะเขาไม่ต้องการนำ 'คนนอก' กลับมาบ้าน จริงๆ ลูกยังกังวลด้วยซ้ำว่าหลังจากแต่งงานแล้วเขาอาจจะระหกระเหินร่อนเร่อยู่ข้างนอกไปชั่วชีวิต เพราะการจะทำให้เขายอมรับว่าเป็นคนกันเองนั้นยากแสนยาก สามปีห้าปี สิบปี หรือยี่สิบปีนั้นเป็นเรื่องธรรมดา สามสิบหรือสี่สิบปีก็ยิ่งมีความเป็นไปได้..."

"แต่ถ้าหากพวกเขามีลูก..."

"ปัญหาคือเขาจะยอมนอนร่วมเตียงกับภรรยาหรือไม่"

"..."

"หึๆ ถ้าเขาไม่เห็นนางเป็นคนกันเอง ย่อมไม่นอนร่วมเตียงกับนางอย่างแน่นอน ถ้าไม่ร่วมเตียงกันแล้วจะมีลูกได้อย่างไร ดีไม่ดีกระทั่งตายไปแล้วเขาก็อาจจะยังเป็นหนุ่มพรหมจรรย์อยู่ก็ได้ ลูกคิดว่านี่ก็คือเหตุผลที่ท่านอารองต้องการให้เขาออกไปค้นหาภรรยาด้วยตัวเอง เพราะต่อให้

ท่านอารองหากรรยาให้ เขาไม่ยอมนอนร่วมเตียงด้วยซะอย่าง แล้วจะมีประโยชน์อันใด"

"..."

"สำมะทอะไรกับท่านพ่อเองก็เคยพูดไว้ จะแต่งกรรยาต้องอาศัยพรหมลิขิต บางทีล้นใจอาจจะเหมือนกับลูกก็ได้ คือทำเช่นนี้แล้วจึงได้พบกับคู่ครอง แม่วิธีการออกจะแปลกพิสดารไปบ้าง แต่ลูกก็ได้กรรยาที่ประเสริฐสุดมาคนหนึ่ง บางทีเขาก็อาจจะเลียนแบบลูกคือเสาะหากรรยาที่เหมาะสมกับเขาที่สุดมาได้ อีกอย่าง..."

"อะไร"

"ถึงแม้ล้นใจจะมีรูปลักษณะไม่ธรรมดา แต่กลับเป็นคนตระหนี่ถี่เหนียวเป็นที่ลุด เห็นๆ ว่าบนตัวพกตัวแลกเงินหลายหมื่นตำลึง แต่ก็ไม่ยอมตัดใจใช้สักอึแปะ แต่ละมือจะเล็มกินหม่นโถวเพียงครึ่งลูก กลางคืนก็แหวะพักแรมตามป่าเขา ไม่กั้วสร้าง ไม่ยอมเสียเงินเข้าพักโรงเตี๊ยม เสื้อผ้ารองเท้ายกัเก่าจนขาดปุปะ ทำราวกับว่าแต่ละตัวจะใส่ให้ได้สักสามสิบปี มองอย่างไรก็เหมือนบัณฑิตตกยากที่กินไม่ครบสามมือ ดีไม่ดีอาจถูกคนมองว่าเป็นขอทานก็ได้ เช่นนั้นยิ่งดูพึ่งพาไม่ได้เสียยิ่งกว่าขาวนาชาวไร่"

"ต่อให้หิวตาย เขาก็ไม่มีวันไปขอข้าวใครกิน!"

"เฮ้อ ลูกก็แค่เปรี้ยบเปรยให้ฟังเท่านั้น สรุปว่าด้วยท่าทางยากจนซอมซ่อจนขอทานยังอยากจะเอื้อเพื่อเช่นเขา ใครจะกล้ายกบุตรสาวให้แล้วคุณหนูตระกูลใดจะยอมเหลียวแลคิดแต่งงานด้วย"

"ไม่แน่ว่าคนที่ขอให้เขาไปช่วยรักษา อาจยกบุตรสาวให้แต่งงานกับเขาก็ได้"

"เขาไม่เคยยอมรับว่าตัวเองเป็นหมอ กระทั่งตะกร้าขายยังถูกเปลี่ยนเป็นตะกร้าใส่หนังสือ ใครจะไปรู้ได้ว่าเขาสามารถรักษาคนได้ สรุปแล้ว แม้ว่าจะสอนวิธีการให้เขาไปแล้ว แต่จะรอให้ถึงโอกาสนั้นมีใช่เรื่องง่าย มีความเป็นไปได้มากกว่าดวงอาทิตย์เปลี่ยนไปขึ้นทางทิศตะวันตกเพียงนิดเดียว ดังนั้นปล่อยให้เขาไปตามหาพรหมลิขิตของตัวเองเถิด นี่คงเป็นวิธีเดียวที่เหลืออยู่เท่านั้น"

"...น่าซึ้งนัก"

"ช่วยไม่ได้ ใครจะให้หั่นใจว่ามีนิสัยเช่นนี้เล่า"

"ไม่ ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น"

"แล้วท่านพ้อหมายถึงอะไร"

"น่าซึ้งนัก ไม่มีข้ออ้างมาควักหัวใจลูกนอกคอกอย่างเจ้าแล้วนะสิ"

"..."

ไอ้ พิษร้ายที่สุดในโลกหล้า คือหัวใจบิดามารดาตัวเอง

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)